

MRS. DALLOWAY, by Virginia Woolf (fragment)

Завацький Іларіон БФ-12

Як же чудово! Неначе поринаєш! Саме так завжди бувало, коли під ледь чутне поскрипування петель, яке і зараз відлунювало у її вухах, вона відчиняла навстіж в Буртоні скляні двері тераси і повністю занурювалася у повітря. Таке свіже, спокійне, не те що зараз, звісно, вранішнє, ранкове повітря, яке було водночас і поштовхом, і поцілунком хвилі; таке чисте, різке і все ж таки (для вісімнадцятирічної дівчини, якою вона тоді була) повітря було сповнене несподіванками; вона почувалася так, неначе стоячи там, біля відчиненого вікна, щось от-от мало відбутися, щось жахливе; вона кидала свій погляд то на квіти, то на дерева, які були оповиті сизим димом і навколо яких то здіймалися, то падали граки; а вона продовжувала стояти й дивитися, до тих пір, поки Пітер Уолш не промовив: «Мрієте серед овочів?»- здається, звучало якось так?.- «Власне, мені люди подобаються набагато більше ніж капуста.» Здається, прозвучало якось так? Скоріш за все, він про це заговорив одного разу після сніданку, коли вона вийшла на терасу. Пітер Уолш. На днях він мав повернутися з Індії, у червні чи в липні, вона не могла згадати точно, коли саме, та його листи, Боже, які ж вони нудні; проте слова, що він говорив запам'ятовувалися назавжди; його очі, кишеньковий ніжик, щира посмішка і його постійне буркотіння, тож коли стільки речей безслідно зникли- це було настільки дивно, що навіть не передати словами!-Були й деякі приказки про капусту.

Вона ненадовго застигла на бруківці тротуару, чекаючи поки проїде фургончик Дартналла. Яка ж вона прекрасна подумав про неї Скруп Первіс (він знав її так само, як знаєш тих, хто живе поруч із тобою у Вестмінстері); вона була чимось схожа на пташку, на таку легесеньку мов пір'їнка сойки, синьо-зеленого забарвлення, яка була сповнена жагою до життя, не дивлячись на те, що їй далеко вже за 50 і після чергової важкої хвороби вона була майже повністю сива. Не помічаючи його, вона застигла біля переходу, струнко, а її обличчя було сповнене тривоги.

Бо коли проживеш у Вестмінстері -скільки ж? Вже, напевно, більше 20 років,- то навіть посеред байдужого рою вулиці чи прокинувшись вночі, Клариса була завжди така позитивна, неначе, незвідана тиша чи свята урочистість, які неочікувано застигли в невимовній миті (але можливо, це все лише через її серце, яке було уражене інфлюєнцією) за мить до удару Біг Бену. Он там! Звідти прогриміло. Починалося все мелодійно, але з наростанням це переросло у гудну безперервного звучання. І свинцеві відголоси прокотилися у повітрі. Які ж ми все таки йолопи, подумала вона, перетинаючи Вікторію-стріт. Тільки одному Богу відомо чому це так подобається, як ти це бачиш, вигадуєш, будуєш, а потім перевертаєш це все верх дригом або щомиті створюєш це заново; але й безнадійно покинуті нездари в своїх стражданнях, забуті самою долею, які примостилися біля порогу, займалися тим самим же, і вона свято вірила, що жодне рішення парламенту не в силі було вплинути на це, бо вони, без сумніву любили і були сповнені жагою до життя. В поглядах перехожих, легкому похитуванні, шереху, шарудінні; гуркоті від карет і постійного клекотіння, реву моторів машин, автобусів; човгання ніг рекламних агентів, мелодійному звучанні духового оркестру, і водно часу стогону шарманки; і десь вгорі, неначе у тріумфальному дзвоні ледь чутне гудіння аероплану, - ось все те, що вона так любила: життя, Лондон, і саме цю секунду червня.